

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 4. Cur, & quam diuersi in Ecclesia sint homines?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

cultu corporis, erat munditiarū lauitiarumque studiosissimus; ceterum Venus Dea Veriticia, summum illi numen erat. Quamobrem linguis omnium appetebatur; & erat fabula in tota ciuitate. Nullius enim vitij fama aut citius erumpit, aut latius solet fætere, dum quisque suas elui, aut minui maculas existimat maculis aliorum; quasi scilicet suum vulnus sanet, si alios quoque possit ostendere vulneratos.

IV.
CUR, ET
QUAM DI-
VERSI IN
ECCLESIA
SINT HO-
MINES?
Matth. 13.
Matth. 3.
S. Augu-
stin lib. 1.
de ciuit.
cap. 35.

Verè Ecclesia similis est sagenæ missæ in mare, ex omni genere piscium congreganti, & velut area, in qua non modò triticum congregandum in horreum, sed etiam paleæ comburendæ igni inextinguibili reperiuntur. *Perplexæ sunt istæ duæ ciuitates, in hoc seculo, inuicemq; permixtæ,* ait S. Augustinus, *donec ultimo iudicio dirimantur.* Hac ratione sunt qui curent, & qui curentur; monendi, & monitores. Hinc frater ille minor annis, maior pietate, quoties se se offerebat occasio opportuna, suauibus verbis monebat alterū, vt tandem ad se rediret, turpes illecebras desereret, Spiritum S. per se loquentem non contemneret. Sed lapidi loquebatur. Enimuerò, quasi iaculum in rupem vibrasset, ita, pro fraterna correptione, conuitia resiliabant.

bant. Iussit enim eum suas res agere, non curare alienas: non moris esse dictitans, ut minor maiorem instruat; discipuli proinde deum, non magistri partes pertinere. Quàm sapienter ille, *Sape ego, inquit, audiui, eum primum esse virum, qui ipse consulat, quid in rem sit. Secundum eum, qui bene monenti obediat. Qui nec ipse consulere, nec alteri parere scit, eum extremi ingenij esse.* Huius generis haud paucos videas mortales, qui cum ipsi ob mentis inopiam, nequeant dispicere, quid facto sit, opus, dictu tamen mirum, quàm sint præfracti, quamque non admittant alienum consilium, videlicet asinum illum referentes Horatianum, qui cum nec viam nosset, nec duci pareret, in rupem præceps datus est. Talis erat iste adolescens, vecors sibi, & ad fratris vocem rupe durior. Sua igitur via, immo in nouaculæ acie pergens miser, otio sese dedebat, domi parietes, foris plateas omnes circuiens; illic fenestras, hic viarum strata terens. Neque enim lectio illum delectabat librorum; neque scriptio detinebat, aut iucundarum annotatio historiarum. Vagari, non studere, mens erat: aut, si quando, temporis fallendi gratia, libellum in manus sumebat, inutilem sumebat, aut curiosum; sæpius

etiam perniciosum. Si quis ab eo, quid libri legeret, petijisset, solos poterat Ouidios, Amadisios, & alios eiusdem farinae authores nominare. Subtilia speculari, non esse nobiliū dicebat. Si quando, præ otij ipsius tædio, aliquid agere incipiebat, rebus solebat se inanissimis occupare. Fenestras frangere; rumpe-re ianuas; euertere lecticas, aut destruere ar-cas; vt optarent alij illum otiosum potius esse, quàm negotiosum. Quanquã ipse sponte sua erat laboris fugitans, nullaq; re seria oc-cupabatur; idque vnum videbatur maximè curare, vt curaret nihil; habebatque prom-ptas excusationes, vt se à negotijs subduce-ret. Manè in multam lucem dormiebat; à prandio, crapula dominante, somnum capta-bat, per multas horas, nisi cum ludi, vel fo-cij excitauissent. Nimirum, nomine lassitu-dinis, multa sibi permittebat; cùm tamen, nulla re, nisi desidia, lassaretur. Vnde cedens tædio tristitiæque, animum non nunquam nimis abijciebat atque contrahebat. Hinc & res diuinas, neque suo tempore, neque suo loco, neque suo ordine tractabat. Insuper illi erat, quidquid de Deo, deque salute sua, audire cogere-tur. Sæpe illi frater, sæpe alij dicebant: *Vsquequo piger, dormies, quando sur-*

Prou. 6. 9.

ges è somno tuo? Sed ille stupidum se se ad omnes interiores, & exteriores virtutum impulsus exhibebat: totus à pœnitentia alienus, licet quotidie faceret pœnitenda. Nam ex hac acedia, seu adeò graui, ad exercendas pias actiones, ad salutem necessarias, tædio, nascebatur incredibilis malitia, rancor, pusillanimitas, desperatio & torpor, circa præcepta, mentisque in illicita quæque effusio. Ita peccati mancipium, hostis virtutum, nihil agebat vnquam, quod vitâ æternâ, semper quod æternâ pœnâ dignum esset; nec sibi, nec alijs utilis; in quo nullus labor, nulla cura, nulla industria fuit, sed quidam perennis exitij fons, lerna & scaturigo malorum, vno verbo, confluges quædam vitiorum, & mali commatis homo, publicumque dedecus erat, & *Cerite cera dignus.*

Hæc videns frater, identidem conabatur sanare; sed tanquam Bœoticam cantilenam afferret, aut velut loquax talpa identidem repulsus, verba gemitu lacrymisque terminauit. Non fatigatur labore charitas; vnum ex alio suscipit, vt semper operetur. Quamobrem, quòd sanctus iste iuuenis à fratre non obtinuit sermone, precibus conatus est impetrare à Deo; quem assidue precatus est, vt

Y 4

tandem

S. Damasc.
scen. lib.
2. c. 14.
S. Greg.
lib. 1. in c.
Reg. 6. 14.

V.
FRATER
NAE ORA
TIONIS
MODVS,
ET PATI
TIO.